

AGRICULTURA

REVISTA AGRÍCOLA CATALANA

Dies de sortida: 5 i 20 de cada mes

Subscripció: Barcelona, any Pessetes 9 --:- Fora: Pessetes 10 --:- Estranger: Pessetes 11

Número solt: Pessetes 0,50

Direcció i Administració : Plaça de Catalunya, 17 (Llibreria Catalònia) : BARCELONA

Sumari: La crisi del porc, per *M. Rossell i Vilà*. — La mosca de l'olivera, per *V. Estrem*. — Polèmica avícola, per *Josep M.ª Soler i Coll*. — Les abelles, per *J. Pons i Busquets*. — Els vins negats, per *Joan Civió i Alsó*. — Notes i Comentaris. — Noticiari. — Informacions comercials, per *Lluís Marsal*. — Consultori, per *R. S.*

La crisi del porc

LA manca de porcs, conseqüència del baix preu a què s'han vingut pagant durant dos anys, per causes assats conegudes de tothom, ha determinat una alça sensible, puix que de 3,25 pesetes el quilo a què es cotitzava pel desembre pasat, a Barcelona, preu brut, és a dir, descomptant de cada porc 21 pessetes per despeses d'escorxador, transport estació-escorxador i comissionista, el preu ha passat a 3,80 amb tendència a la puja.

Aquest preu alt, durarà gaire? Això depèn de l'acció de dos factors: un transitori, l'altre amb tots els caràcters de permanència. El factor transitori està representat pel deseiximent de l'engreix de porcs dels pagesos. És un fet evident que una gran part de pagesos i ramaders han deixat de criar o d'engreixar porcs i que tots els que no se n'han deixat han disminuït considerablement el nombre de truges o de porcs a l'engreix. Però si el preu alt es manté un any, alguns criadors i engreixadors tornaran altra vegada a l'explo-tació del porc, i d'ací dos anys, tots els que se'n desentengueren, de forma, que al cap de quatre anys és possible que es repeteixi una sobreproducció, com la que existí tres anys enrera. Per consegüent, a mida que la producció s'acostarà al nivell de les necessitats del consum el preu anirà baixant poc a poc fins a equilibrar els guanys amb les despeses de producció. Aquest cicle és constant en l'explo-tació del porc, és a dir, cada vuit o deu anys hi ha una crisi de su-perproducció.

L'altre factor, el de caràcter permanent, és més greu, i és d'aquest que desitjo parlar sobretot. Fa alguns anys que els cansaladers tenen moltes dificultats a vendre la cansalada i el llard, la qual cosa els obliga a mantenir un capital immobilitzat i carregar als magres un preu superior al que correspondria, per haver de gravar aquests amb la depreciació que sofreixen les cansalades. De persistir la difícil sortida de la grassa, aquesta crisi cada any s'anirà accentuant i forçosament repercutirà als engreixadors de porcs.

En aquest conflicte, la solució teòrica és clara: sacrificar porcs que no portin grassa. Però les nocions teòriques poden o no acomodar-se a la pràctica.

Examinem la qüestió. De cansalada i greix tots els porcs, a menys d'ésser desnutrits i per consegüent impropis pel consum, en porten amb més o menys quantitat. Hi han races, com l'extremenya, que a més de la gran proporció de greix que porten, aquest resulta bastant moll. Altres porcs, com el blanc del país i el valencià, ultra la quantitat de greix ésser inferior a la d'aquella raça, la cansalada és més testa. Però el conflicte no es resol deixant de matar porcs extremenys, puix que amb els altres la quantitat de grassa que resulta és encara superior a les necessitats del consum.

S'hauria de trobar l'equilibri entre la producció i el consum de grassa. Per assolir aquesta nivellació és necessari proporcionar-se animals amb poca quantitat de grassa. No existint cap raça que ofereixi aquestes condicions, caldrà utilitzar porcs joves, porcs en el moment que acaben la creixença, és a dir, abans de què l'animal comenci a carregar-se de grassa. Aquest porc, és el que pesa en viu de 90 a 100 quilos.

El porc de 120 a 125 quilos, pes net, que correspon a un pes viu de 150-160 quilos porta, terme mig, el 50 per 100 de cansalada i llard. El porc, pes net de 60-70 quilos, que en viu pesa 90-100 quilos, a tot estirar portarà, deduït-ho de les experiències de Lawes i Gilbert en altres animals, un 30 per 100 de cansalada i llard.

Amb aquestes dades podem establir les diferències que hi hauria matant un porc de 120 quilos o dos de 60. Del primer s'obtidria evidentment 60 quilos de grassa; dels altres dos 36, o sigui una diferència de 14 quilos. A l'escorxador de Barcelona es sacrifiquen cada any uns 100 mil porcs. Calculi's l'enorme diferència que en resultaria respecte la quantitat de cansalada i llard si aquests porcs el promig dels quals és de 120 quilos, fossin doblats, és a dir, 200 mil porcs de 60 quilos cada un.

Aquests animals posats a la venda, a la menuda, i als preus actuals de la capital, es poden valorar de la següent manera:

Pel porc de 120 quilos,

Pessetes

60 quilos de grassa a 3,50 ptes. el quilo ... 210,—

60 quilos de carn i os a 6 ptes el quilo ... 360,—

Total, pessetes ... 570,—

Per dos porcs de 60 quilos cada un,

Pessetes

36 quilos de grassa a 3,50 ptes. el quilo ... 126,—

84 quilos de carn i os a 6 ptes. el quilo ... 504,—

Total, pessetes. ... 630,—

Hi ha una diferència de seixanta pessetes pels dos porcs de 60 quilos.

Vegem, ara, la part del ramader.

El valor d'un porc, comptant pels quilos que pesa, va baixant a mida que l'animal és més gros. Un porcell de 15 quilos, actualment val unes 70 pessetes, o sigui, 4,50 pessetes el quilo; engreixat, quan pesa 150-160 quilos, es paga a 2,60 pessetes el quilo. És evident que el quilo de porc de 90-100 quilos ha de valdre un preu més baix de 4,50 i més alt de 2,60. La proporció no costaria gaire de trobar.

Al porquetaire és de suposar que el mateix li seria lliurar al mercat porcs de 90-100 quilos, que de 150-160, talment el fabricant de calçat, sabates de mida més o menys gran. La qüestió és que el preu sigui remunerador.

Aquesta reforma beneficiaria a la ramaderia en general. Per cada truja en caldrien dues, el nombre de porcs havent-se de doblar. Per altra part, l'engreixador quasi amb la meitat de capital podria realitzar el seu negoci, puix que tres mesos més aviat lliuraria els animals a l'escorxador, en els quals tres mesos les despeses en aliments són dues o tres vegades més grosses pels porcs de 100 quilos amunt.

Quant als avantatges que el cansalader treuria del porc de 90-100 quilos foren les d'obtenir dos menuts en lloc d'un i sobretot el poder disposar del capital immobilitzat que representen la cansalada i el llard. Les 80 pessetes de diferència existents entre el porc de 120 quilos i els dos de 60 podrien abastar per a satisfer el sobrepreu a què s'haurien de pagar els porcs de 90-100 quilos.

Amb aquesta reforma engreixadors i cansaladers podrien guanyar-hi molt i potser cap d'ells hi perdria. La solució que proposem, té el seu ple valor no precisament pels petits beneficis que de moment podrien resultar, sinó per la senzilla raó de que vindria a ésser una mena de regulador entre las necessitats de la producció i del consum. Si, més endavant, el mercat exigís una major quantitat de grassa, allargant l'engreixament de tres mesos el problema quedaria resolt.

Dèiem, en començar de tractar la qüestió, que teòricament la solució era clara. La realització d'aquesta solució no radicarà en les valoritzacions fetes més amunt, degut a ésser curtes o llargues, puix que afinant-les bé, les diferències quedarien resoltes. El nus de la qüestió, jo crec, que no està pas en les xifres, sinó en la psicologia del cansalader. La crisi de la sobreproducció de grassa no és pas d'aquest any, ni de l'any passat. Ve de més lluny. ¿Què ha fet el cansalader, com interessat immediat per a resoldre-la? No se li ha acudit altra cosa que procurar per tots els mitjans que els porcs anessin a un baix preu. Els resultats d'aquesta conducta són palesos. No hi ha porcs per qui en vol. No; la solució havia d'ésser la que es proposa o una altra de similar.

Repetim encara; la solució no està en les xifres, sinó en la psicologia del cansalader. El sol fet de no haver intentat, ni a hores d'ara, de resoldre la crisi que tan profundament l'afecta, creiem que constitueix una prova irrecusable de manca d'adaptació a les circumstàncies per les quals transcorre el negoci, ben diferents de les d'aquell temps en què les grasses tenien un alt valor.

M. ROSSELL I VILA

La mosca de l'olivera

HE llegit en AGRICULTURA del 20 de febrer prop passat sota aquest títol i amb la firma M. Figarot, un article en el qual s'hi remarca la fonda preocupació dels olivicultors per a trobar la manera de combatre l'insecte, es fa broma amb l'empirisme dels pagesos i s'aferma en què ja està demostrat el procediment a seguir, pel Sr. Aguiló.

Jo em decanto a creure que, entre els olivicultors més experts del Camp de Tarragona ja estan deixades de banda les discussions sobre quin procediment s'ha d'emprar. La majoria creuen que s'han